

Tilstaaelse, slet ikke eksisterer. — Jeg tror derfor at turde fastholde, hvad jeg udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, at det foreliggende Lovforslag i den kriminelle Retspleje giver den sigtede en saaa fuldkommen Betyggelse mod Misbrug og Vilkaarlighed, som det overhovedet er menneskeligt muligt, en langt større Betyggelse end den, som sigtede har under det nuværende System, og endogsaa en større Betyggelse end den, den sigtede vilde have faaet under det System, som Proceskommissionen foreslog, og som tidligere har foreligget til Behandling her i de forskellige Skikkelser.

Rigtigt er det naturligvis, at man ikke maa gaa saa vidt i de sigtedes Favør, at man derigennem svækker Retssikkerheden, endskønt jeg gerne vil vedkende mig den Sætning, at det er bedre, om hundrede skyldige gaa fri, end om een uskyldig bliver dømt. Men naturligvis bør man undgaa at svække Retssikkerheden. Jeg føler mig imidlertid ganske overbevist om, at der intet er i det foreliggende Lovforslag, som i nogen Maade vil kunne begrunde Paastanden om, at Retssikkerheden derved bliver svækket. Jeg har heller ikke forstaaet nogen Udtalelse af det ærede Medlem saaledes, at han vil gøre gældende, at den eller hin Bestemmelse i Lovforslaget vil svække Retssikkerheden, i alt Fald naar undtages et enkelt Punkt, nemlig Spørgsmaalet om mere Politi. Der er det muligt, at det vil vise sig, at der behøves mere Politi, end jeg egentlig havde tænkt mig nødvendigt. Jeg har troet og tror fremdeles, at om Rettergangen ordnes overensstemmende med dette Lovforslag, vil det nuværende Politi i alt væsentligt gøre Fyldest, saaledes at det for Straffesagers og Straffefølgningens Skyld vil være tilstrækkeligt, naar man faar een eller to mindre Afdelinger Opdagelsespoliti, der med kort Varsel kan sendes til de Steder, hvor det lokale Politi ikke antages at kunne slaa til. Men naturligvis er det noget, der først kan vise sig efterhaanden, som Tiden skrider, og efterhaanden, som Retssystemet virker, og der vil det aldrig være udelukket, netop efter den Form, som jeg har tænkt at give Spørgsmaalet om Forøgelsen af Politiet, at man, hvis man mener, at Forøgelsen af Politiet ikke er tilstrækkelig, da kunde gaa til en yderligere Forøgelse. Men jeg tror ikke — og det er for øvrigt en Synsmaade, jeg gjorde gældende ogsaa ved de tidligere Forslag — at man skal begynde med at fastslaa et alt for stort

Politi; jeg tror, at man i den Henseende meget hellere bør gaa gradvis frem.

Jeg kommer dernæst til det vigtige Spørgsmaal om Nævningerne. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i, at Nævningerne skulle opfattes som Udtrykket for Demokratiets Herredømme over Retsplejen. Det er en Opfattelse, som efter min Mening kun kan begrundes ad den Vej, at naar et Herredømme hidtil har tilkommet en enkelt Klasse af Personer eller Embedsmænd, saa anses ethvert Forsøg paa at gøre Indgreb deri for et Forsøg paa at tilrive sig et Herredømme over denne Klasse Embedsmænd eller Personer. Hvis det, som er foreslaaet om Nævninger i dette Forslag — og for den Sags Skyld i de tidligere Forslag ogsaa, i den Henseende ere de jo ret ensartede —, skal kaldes for Demokratiets eller Lægmændenes Herredømme over Retsplejen, saa maa det dog rigtignok siges at være et ganske overordentligt ringe og beskedent Herredømme, som kræves. Der kræves jo alene, at Nævninger skulle medvirke i en forholdsvis begrænset Kreds af Sager. Den rette Betegnelse for Nævninger, den rette Opfattelse af Nævninger er efter min Mening, at de ere en Opfyldelse af Befolkningens Krav paa at have nogen Medbestemmelsesret i Afgørelsen af de vigtige kriminelle Sager.

At faa Nævninger, om hvilke det er givet, at politiske Hensyn i paakommende Tilfælde ikke ville komme i Betragtning, tror jeg er ganske umuligt i et Land som vort, hvor den politiske Interesse er saa stærkt udbredt i alle Klasser af Befolkningen. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at selv om man tog en Nævningeudvælgelse, hvor man lod de retskyndige Dommere være dem, der stode for Grundlisternes Affattelse, vilde det dog være umuligt at faa Nævninger, der ikke havde politiske Anskuelser, og paa hvem det ikke kunde antages, at disse politiske Anskuelser i det givne Tilfælde kunde virke ind. Nævninger, om hvilke man er fuldkommen sikker paa, at de aldrig vilde tage politiske Hensyn, vilde man da i alt Fald kun kunne faa, hvis man vilde foreskrive, at til Nævning maatte kun den tages, der i 10 eller 20 Aar havde undladt at stemme ved politiske Valg, og saa kunde man endda ikke altid være ganske sikker. Det, som man efter min Mening skal søge at naa, og som jeg tror, dette Forslag anviser Vejen til, er, at Nævningerne udtages paa en saadan Maade, at ingen behøver at frygte for, hvis politiske